

Ágh
Tihamér

AZ UTOLSÓ KÉRŐ

Hirtelen mindegyik sürgősen szedelőzködni kezdett. Először csak szemérmesen ódalogva, mintha szégyelnék az orvul rájuk támadt fáradtságot, később azonban már csoportosan, egymást átölelve, mintegy kollektív alapon erőt pumpálva a zsibbadt végtagokba, hogy legyen még kitartásuk a helyükre vánszorogni. Csetlés-botlás, erőltetett megbícsaklások minduntalan összefagyódo lábakkal. A hangjuk pedig — mellyel egymást nógatták — valószínűtlenül mélyről tört fel, idült asztmásokat megszégyenítő hörgésbe fulladva.

Na, ezek kidőlték — könyvetle el magában a büféslány, miközben kezdte kiöntögetni a félig ivott söröket, a megkezdett borokat és ragacos vermuthokat, melyek véglegesen beadták a kulcsot a kőbányai világoshoz, meg a káros kövidinkához szokott gyomroknak.

A hajnal már az ablakokban könyökölt. Hunyorgó tejfehér derengés jött a vonat elébe. Az ilyen távolról eldopakodó fény kiméletlenebbül ki tudja zökkeníteni az embert az éjszakából, mint a harsányan csörömpölő vekker. Talán ezt érezték meg a vendégek is, amikor szétszéledtek, úgy döntöttek, hogy hunynak meg egy keveset, egymás ölébe hullva, időnként hangosan horkanó szusszanásokkal és keservesen ziháló lélegzettel. Megpróbáltak lazítani a másodosztályú kocsik kemény, zöld műbőrrel bevont padjain, visszalopni valamit az elszalajtott éjszakai pihenésből. Ez a szándékuk azonban meglehetősen hiábavalónak bizonyult. Túlfeszített idegrendszerük ugyanis már nem engedelmessékedett nekik. Így a pihenésből csupán kényszerű vergődés lett. Hatalmas bütykös kezükkel — olyanok voltak egytől egyik, mintha valamely vénséges vén göcsörtös fából faragták volna őket — minduntalan a levegőbe kapkodtak, markolásták a semmit, mintha csak a saját nyugtalan álmukat akarnák ko-reografálni.

A lány, aki magára maradt a pult mögött, fiatal volt és nyüzsgött. Hamuszürke arcában tompa fényű szem ült. A szája köré pedig koral rancok vontak mély barázdát. Ezen az éjszakán mégis — igaz, feltehetően nem éppen józan állapotban — vagy húszan kérték meg a kezét! Többnyire elnyűtt, sokgyermekes családapák, akiknek hirtelen ágaskodó önbizalmat kölcsönzött a már erősen megdézsmált fizetési boríték, mely a belső zsebükben lapult. A lánykéréshez, nyílván a nyomatek kedvéért, még a

szalagjait is mutogatták — mintha máris kötelezőnek tartanák az elszámolást —, hogy mennyit kerestek, kettő-kilencet, három-kettőt vagy három-ötöt. Mutogatták a szalagokat, s közben lesték a lány arcát, mert csodálkozást és elismerést szerettek volna felfedezni rajta. A lány azonban nem hatódott meg ezekről a dokumentumokról. Tudta, hogy azokra a kettő-kilencekre, meg három-kettőkre két-három gyerek vár otthon, meg az aszszony, meg a félbe hagyott ház, meg a vele egyre szaporodó gondok. Ezért — igazából meg sem nézve az elszámolásokat — mindegyikre csak azt mondta:

— Szép!

Es ettől az egy, bágyadtan oda-dobott, minden különösebb hangsúly nélkül kimondott szótól az arcok felhevültek, valósággal ki-gyúltak, lázas, önelégült izgal-mukban újabb rundót kértek, a lánynak is fizettek, amit csak akart, a kalauzónéknak meg kávét, és táblásocikival keresték a kedvét. Ilyen felhőtlenül boldog, csordultig megereszkedett volt az emberek hangulata, amikor a hajnal tapintatlanul átderengett a sűrű párával belepett ablakon, hogy figyelmeztesse az alkalmi leánykérőket, közeledik a következő állomás: a valóság.

Nem ez volt az első szabad-szombatos éjszaka, melyet a lány átvészelt. Szerzett tehát már némi tapasztalatot. Ahogyan gyakran mondta, „amióta az utas-ellátónál vagyok”, engem sok meglepetés már nem érhet. És úgy is viselkedett, mint akit nem érhet sok meglepetés. Ennek jegyében soha nem botránkozott meg túlságosan a magukról meg-feledkezett részegek viselkedésén, nem szívta mellre a gorombaságaikat sem. Ezt a luxust nem engedhette meg magának. Utóvégre, nem az Intercontinen-tálban dolgozik! Ezzel tisztában volt. Alkalmazkodnia kellett a hangos szavakhoz és a felhevült indulatokhoz. Ez is hozzátartozik a munkájához. Hogy közben egy kissé cinikusává vált? Erről igazán nem tehetett...

A lány azt hitte, végre egyedül van, kényelmesen rágyújtani készült, hogy végre ne csak a mások füstjét nyalja, hanem a maga cigarettáját szívja, amikor egy réveteg szemű, erősen bizonytalan tartású, kis alak könyökölt rá a pultra. Valahogy elfelejtett elmenni, vagy itthagyták, vagy ki tudja, miféle szándék tartotta még benne a lelket?

— Jé, hát maga még itt van? — nézett rá a lány, nem túlzot-tan nagy örömmel.

— Tudja, nem akartam a többiek előtt...

— Persze... — hagyta helyben a lány. — Mert a maga szándékai komolyak, mert maga nem olyan linkóci, mint a többiek, akik már pár üveg sörtől bezsonganak, aztán minden nőtől azt várják, hogy masnit kő-sőn a lelkivilágukra...

— Maga ismer engem...

— Hogy ismerném, az túlzás lenne. Csak láttam egy párszor, ennyi az egész. De ez nem jelent semmit. Naponta millió embert látok, és egyet sem ismerek. Sőt, azt hiszem, azok se engem...

Az éjszakának ez az elszántan esőkönyös utóvédje azonban nem hátrált meg a lány szavaitól.

— Maga olyan rendes lánynak látszik, már ne haragudjon, hogy így mondom, de magácskához bizalommal fordulok, mert maga megért, maga nem vet meg, maga meghallgat, és biztos vagyok benne, hogy nem utasít vissza!

A lány már erősen unni kezdte a dolgot. Jaj, istenem, micsoda ezerszer ismételt, agyoncsé-pelt szöveg. Hát benne van a fizetésében, hogy neki ezt hallgatnia kell? Hogy nem dobhatja ki, hogy nem küldheti a fenébe? Meddig fog még neki ez a töp-pedt szörnyeteg szövegelni? Nyíregyházáig, vagy még annál is tovább. Egészen a világ végezetéig?

— Nézzé, nekem ezen az éjszakán eddig kábé vagy húszan kérték meg a kezemet. Engem tehát már nem érhet semmiféle meglepetés. Egyel több vagy kevesebb, nem számít. Hát ki vele, mit akar. Valószínűleg maga a becsületes szegény ember legkisebb fia, akit az anyukája hét hamuba sült pogácsával engedett útnak, hogy szerencsét csináljon, és megnyerje a világszép királykisasszony kezét. Azt hiszem azonban, hogy nagy bajban lenne, ha azt mondanám: rendben van, minden oké, magára vártam, amióta csak élek holnap tehát lóhalálában gyérünk az anyakönyvvezetőhöz...

A férfi erre zavartan heherészni kezdett. Közben pedig a lelke mélyéig elpirult. Mint egy gyerek, akit rajta kapnak valami csínytevésén. Rádásul még az is feszélyezte, hogy a lány tüntetően elfordult, mint aki ezzel a maga részéről befejezte a témát. Így tehát nem tehetett mást, mint hogy elengedje végre a pultot — amelybe addig csimpaszkodott —, és reszketeg léptekkel megelőzza az ajtót.

Amint azonban szerencsésen kiért a büfékocsiból, rögtön le-szamarazta magát. Mert mi a fenének volt olyan gyáva? Miért kellett olyan gyorsan megfutamodnia?

Tapintatosan talán meg lehetett volna magyarázni a lánynak, hogy téved, hogy neki esze ágában sincs nősülni.

Csak még egy üveg sört szeretett volna kikunyerálni tőle, hitebe.

Petróczi
Éva

CSONTVÁRY

Tied a magva
fekete magva
a csodafának,
belőle szökkent
világot árnyba
borító bánat.

Tied a törzse
sudár-szép törzse
a csodafának,
esténként mégis
másnak bontottak
libápus-ágyat.

Sipos
Áron

TALÁN

(befejezetlen mondat)

Talán csak éppen attól
hogy az éjféli utáni
legutolsó villamoson
már a holnap hírei közt
rábukkantam arra hogy egy vidékről
jött nagyon egyszerű ember
a bőrdőnön kuporgó feleségével
visszavonhatatlanul rossz irányba zötyög
és nincs lehetősége korrigálni
mert amikor ez a villamos visszafelé jön
beáll a remizbe dideregni
Talán csak éppen attól
hogy eszébe sem juthat taxiba ülni
és elmenni a rokonhoz
aki káromkodva nyit ajtót ügyisúgyis
és a konyha kövére ágyaz nekik
Talán csak attól hogy
miközben a visszautat magyarázom
harapom a földre ereszkedett ködöt
és szép csendben bugyborékol a hidegben
három lehetet
Talán attól

hogy dermesztő éjszaka lesz
(mire én hazaérek már
belehelte a szobát nagymamám)
és ők köszönik tanácsom
és hátat fordítunk egymásnak
és úgy ér véget a történet
hogy pufogó zajjal néhány szó a járdaszélre zuhan
mint olvadáskor tetőről a hó...

Szentirmay
Judit

BALLADA

Azt hitted kő vagyok
vízbe dobsz csobbanok
s eltűnök észrevétlenül

Azt hittem ő vagyok
kőfalba bezárva
magam a kő vagyok
magamba bezárva

